

[REDACTED], dnia 11 stycznia 2017 r.

Sygn. akt D-38/16

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED]

w składzie

Przewodniczący : Katarzyna Sobala

Członkowie : Elżbieta Daniluk

Waldemar Szurkowski

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

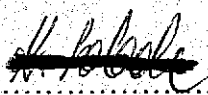
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 2017r. w [REDACTED] sprawy z odwołania od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDACTED] z dnia 11 lipca 2016 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia, w sprawie skargi na radcę prawnego [REDACTED] [REDACTED] na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. 2016 poz. 233 ze zm.)

postanawia

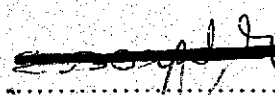
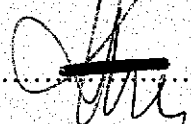
1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w [REDACTED] z dnia 11.07.2016 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w [REDACTED], uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu

Członkowie składu

UZASADNIENIE

W dniu 21 grudnia 2015 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] wpłynęła skarga [REDAKTOWANO] - Prezesa Zarządu [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] Sp. z o.o. z siedzibą w [REDAKTOWANO] na radcę prawnego [REDAKTOWANO]. Skarżący zarzucił radcy prawnemu, iż w odpowiedzi na pozew w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w [REDAKTOWANO] o sygn. akt: [REDAKTOWANO] pomógł Skarżącemu oraz jego firmę o zamiar przejęcia lokali mieszkalnych właścicieli we wspólnocie mieszkaniowej [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO]. Zdaniem Skarżącego radca prawny [REDAKTOWANO] swoim postępowaniem niebezpiecznie zbliżył się do wyczerpania znamion czynu opisanego w art. 212 § 1 Kodeksu karnego i naruszył zasady etyki zawodowej radcy prawnego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] postanowieniem z dnia 11 lipca 2016 r. odmówił wszczęcia dochodzenie w sprawie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 233) przez radcę prawnego [REDAKTOWANO]. W wyniku przeprowadzonych czynności sprawdzających Rzecznik ustalił, iż radca prawny [REDAKTOWANO] występujący w charakterze pełnomocnika pozwanych przed Sądem Okręgowym w [REDAKTOWANO] w sprawie o sygn. akt: [REDAKTOWANO] użył w odpowiedzi na pozew następującego zwrotu: *Uczestniczka na koniec 2014 roku płaciła łącznie miesięczne opłaty w wysokości 728,86 zł. Po zmianie stawki na fundusz remontowy jej miesięczne opłaty wyniosłyby 1135,07 zł. Analogicznie wzrosłyby opłaty pozostałych członków Wspólnoty. Tak wysokich kosztów opłat uczestnicy nie są w stanie ponieść, doprowadziłoby to do ich zadłużenia, a w efekcie mogłoby spowodować utratę mieszkań, co jest prawdopodobnym celem dotychczasowego zarządcy a w konsekwencji przejęcie przez niego lub „podstawione” osoby mieszkań pozwanych.* Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych nie podzielił poglądu prezentowanego przez Skarżącego, wskazując, iż radca prawny korzysta z wolności słowa, którą gwarantuje mu art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych. Radca prawny [REDAKTOWANO] w odpowiedzi na pozew nie przekroczył granic wolności słowa. Odpowiedź na pozew nie zawierała wypowiedzi, które miałyby na celu poniżenie Skarżącego w opinii publicznej lub narażenie na utratę zaufania. Nadto, nie miała charakteru deklaratywnego, nie stwierdzała żadnego faktu, na co wskazują użyte zwroty *mogłaby, prawdopodobnie*. Miała na celu, aby sąd wziął pewną możliwość pod rozważenie, bez przesądzania czy rzeczywiście tak jest. Zatem, wypowiedz mieściła się w granicach wolności słowa i nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego.

Od powyższego postanowienia odwołał się Skarżący, wskazując, iż w jego ocenie zachodzą przesłanki uzasadniające wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu [REDACTED]. Skarżący nie podziela argumentacji przedstawionej przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, wskazując, iż użycie trybu przypuszczającego nie jest okolicznością wyłączającą zawinienie. Skarżący zarzucił, iż Rzecznik pominął końcowy fragment odpowiedzi na pozew, w którym nie użyto słów wskazujących na wyłącznie tylko zaistnienie możliwości określonego działania. W ocenie Skarżącego radca prawny przekroczył granice wolności słowa wskazując w odpowiedzi na pozew motywy jakimi kierował się zarządca nieruchomości wnosząc o zaciągnięcie kredytu i podwyższenie stawki na fundusz remontowy w celu wykonania prac remontowych. Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] i wszczęcie dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu [REDACTED].

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w [REDACTED] zważył co następuje:

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że zażalenie złożone przez Skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie. Tym samym na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 11 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt: [REDACTED] o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego miał podstawy do odmowy wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Ze zgromadzonego materiału nie wynika, aby radca prawny wykonując swoje obowiązki jako pełnomocnik procesowy strony przeciwnej naruszył przepisy ustawy o radcach prawnych czy też kodeks etyki radcy prawnego. Radca prawny działając jako pełnomocnik procesowy jest zobowiązany do podejmowania szeregu czynności uzasadnionych zakresem działania, informacjami i dowodami przekazanymi przez mocodawcę. Obowiązkiem pełnomocnika jest reprezentowanie interesów mocodawcy a wykonywanie przez radcę tego obowiązku nie może rodzić odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Przedmiotem skargi był zarzut popełnienia przez radcę prawnego [REDACTED] przewinienia dyscyplinarnego polegającego na pomówieniu Skarżącego w odpowiedzi na pozew o zamiar przejęcia lokali mieszkalnych właścicieli we wspólnocie mieszkaniowej [REDACTED] w [REDACTED].

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza powyższego zarzutu. Odpowiedź na pozew została wniesiona w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w [REDACTED] (sygn. akt: [REDACTED]) o uchylenie, ewentualnie o ustalenie nieistnienia uchwały wspólnoty o zmianie dotychczasowego zarządcy. Radca prawny [REDACTED] działał jako pełnomocnik

pozwanych i w odpowiedzi na pozew podawał informacje uzyskane od swoich mocodawców. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Regulacja ta w sposób jednoznaczny przesądza, że wykonując czynności zawodowe, w szczególności zaś sporządzając określone pisma w imieniu mandanta, radca prawny może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać granic wyznaczonych w tym przepisie. Należy podkreślić, że wypowiedzi radcy prawnego zawarte w pismach formułowanych w imieniu mandanta w ramach wykonywania przez radcę prawnego czynności zawodowych, nie mogą stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej, jeżeli pozostają w granicach prawa i rzeczowej potrzeby ocenianej w kontekście całokształtu sprawy w której czynność ta była podejmowana. Dopiero po przekroczeniu tych granic możliwe jest rozważanie odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego, o ile równocześnie oceniane wypowiedzi naruszałyby określone standardy etyczne wynikające z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Radcy prawnemu musi przysługiwać szeroki margines swobody, aby mógł skutecznie bronić interesów swojego klienta i aby tym samym zapewnić stronie poszanowanie jej prawa do obrony.

Zdaniem Sądu w sprawie o stwierdzenie uchylenie, ewentualnie ustalenie nieistnienia uchwały o zmianie zarządcy, wskazanie w odpowiedzi na pozew motywów jakimi kierowali się reprezentowani przez radcę prawnego członkowie wspólnoty podejmując przedmiotową uchwałę mieści w granicach określonych rzeczową potrzebą.

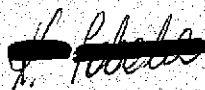
W ocenie Sądu zarzut Skarżącego pominięcia końcowego fragmentu odpowiedzi na pozew nie jest zasadny, albowiem po pierwsze ta część wypowiedzi nie dotyczył ewentualnego zamiaru przejęcia lokali przez Skarżącego a po drugie mieści w granicach określonych rzeczową potrzebą.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego prawidłowo ocenił, iż radca prawny [REDAKTED] w odpowiedzi na pozew nie przekroczył granic wolności słowa a odpowiedź na pozew nie zawierała wypowiedzi, które miałyby na celu poniżenie Skarżącego lub narażenie go na utratę zaufania.

Wskazując na powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

Od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTED] nie przysługuje środek odwoławczy (art. 426 §1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych).

Przewodniczący

Członkowie

